

Vecht terug

Lois Blommestein

Vecht terug

Copyright © 2024 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Patricia Fransen, Petra Podevyn
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 9789-465-127-149
ISBN e-book: 9789-465-127-132
Eerste druk
<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>
Instagram: loisblommestein
Twitter/X: @Loisblom
www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Ik wil mijn dagboekantekeningen niet beginnen met “lief dagboek.” Dat heb ik altijd onlogisch en kinderachtig gevonden. Mijn verhaal begint op twaalfjarige leeftijd, een fase die door velen als heel vervelend wordt ervaren. Het is een verwarrende tijd, je bent nog kind, maar ook weer niet. Er wordt verwacht dat je niet meer met Lego of Barbies speelt, de knikkers kunnen ook de prullenbak in. Nee, die worden ingeruild voor een bureau, stoel en een bed. Dat was het. Oh ja, en er moet een tv op je kamer staan, anders ben je niet cool. Je hoort er niet meer bij als je dit niet laat gebeuren. De pubertijd is officieel begonnen, of je het wil of niet. Tel daarbij op de puisten, andere lichamelijke ongemakken en je leven is compleet kut, in het kwadraat. Maar goed, genoeg over dat gezeik. Ik wil hier dingen inschrijven die voor een ander niet van belang zijn. Ik wil mijn gedachten op papier zetten, zodat ik de dingen op een rijtje kan zetten. Ik wil mijn gevoelens uiten, want ik weet dat ik dat bij niemand anders kan doen. Mijn ouders en zusje begrijpen me niet, dat hebben ze nooit gedaan. Is het raar dat ik liever een broertje zou hebben gehad in plaats van een zusje? Ik heb haar nooit begrepen en zij mij ook niet. Ik wilde haar bijna iets vertellen, maar toen ze me afsnauwde omdat ze zo nodig Telekids moest kijken, liet ik het zitten en ben ik boos naar buiten gelopen. Ik had geen jas aangetrokken, geen rekening gehouden met het weer. Het begon te regenen, ik voelde het kippenvel op mijn armen staan. Het maakte me niet uit. Niks maakt nog uit. Zeker niet na vandaag.

1.

Maandag 4 juli

Politie Academie Amsterdam

Alexandra Braza

‘Je lichaam leert ermee om te gaan, maar het zal nooit het trauma vergeten wat het is aan gedaan. Een verkrachting is niet alleen het toebrengen van lichamelijk letsel, in het hoofd van het slachtoffer wordt mentaal minstens net zoveel schade aangericht.’

Ik kijk de klas in, om te zien hoe mijn woorden worden opgenomen.

Deze mensen, de toekomstige agenten of rechercheurs, moeten ervoor zorgen dat er meer slachtoffers van seksueel geweld worden geholpen en gehoord. Het systeem staat al lange tijd onder druk, slachtoffers doen geen aangifte omdat ze weten dat er een grote kans bestaat dat de zaak geen prioriteit heeft en er niet snel iets mee gedaan wordt. De wachttijden zijn ondraaglijk lang. De stapel wordt niet kleiner, juist alleen maar groter. Het is een groot probleem dat opgelost moet worden. ‘Misschien een gekke vraag, maar tijdens jouw verkrachting, heb je alles bewust meegemaakt?’

Ik knipper met mijn ogen. De laatste jaren ben ik door veel mensen geïnterviewd, zeker omdat mijn zaak veel media-aandacht kreeg. Ik kan er beter mee omgaan, maar het doet me na al die tijd nog steeds pijn om erover te praten.

‘Je bedoelt of ik me heb gedistantieerd van de situatie? Nee, dat heb ik niet. Ik heb het – ondanks de alcohol die ik had genuttigd – allemaal bewust meegemaakt.’

Ik pak een pluk van mijn donkerblonde haren en doe deze achter mijn oor.

‘Zijn er nog meer vragen?’

Het blijft opvallend stil in de zaal, een teken dat de les is afgelopen.

‘Ik wil jullie allemaal bedanken voor jullie tijd en aandacht. Mocht er toch iets zijn waar je tegenaan loopt, het Centrum Seksueel Geweld is altijd open voor slachtoffers die vragen hebben.’

Het licht gaat aan, de leerlingen pakken hun spullen in en mompelen onverstaanbare woorden. Eén jongen blijft mij lang aankijken, ik weet niet goed wat ik daarvan moet vinden. Wil hij iets van mij? Nog steeds

vind ik het lastig om in te schatten of mensen iets goed of kwaadschiks bedoelen. Ik schrik als er een hand op mijn schouder wordt gelegd en kijk in de ogen van mijn collega Job.

‘Dat heb je erg goed gedaan.’

Ik glimlach. ‘Ja, ach, het is mijn werk.’

Job is naast een collega ook een echte vriend geworden, we konden het direct goed met elkaar vinden, praten over van alles en nog wat. Het heeft even geduurd voor ik mensen weer kon vertrouwen – vooral mannen, maar op mijn zevenentwintigste kan ik oprecht zeggen dat ik niet meer constant bang ben dat mannen iets van mij willen. Job is ouder, volgens mij iets van vijf jaar, maar het lijkt alsof hij jonger is, door zijn doen en laten. Naast professioneel hulpverlener is hij vrijwilliger bij praatgroepen voor slachtoffers van seksueel geweld. Zo heb ik Job leren kennen. Ik ben er niet trots op dat ik op die manier mijn ei kwijt kon, maar mijn ouders wilden dat ik met iemand sprak over datgeen wat ik vier jaar geleden heb meegemaakt. Ik merkte meteen dat we een klik hadden. Door hem ben ik weer gaan studeren, ben ik hulpverlener geworden en ben ik ook gastleerkracht om over mijn eigen ervaringen en angsten te praten. Ik noem mezelf geen ervaringsdeskundige, ook al vindt Job dat ik deze titel met verve kan dragen.

‘Zullen we een kop koffie en broodje gaan halen, voor de volgende les begint?’ vraagt Job.

Ik heb ondertussen mijn spullen gepakt, de zaal is leeg en we zijn alleen. Dit zijn onbewust wel momenten waarop mijn hartslag omhoog gaat, ook al heb ik uren therapie gevolgd. Ik moet proberen me geen zorgen te maken, als ik alleen ben, is mij verteld. Ik ben gegijzeld in mijn eigen huis, gemarteld en verkracht, natuurlijk ben ik op mijn hoede en dat zal ik altijd blijven. Ik tover een glimlach op mijn gezicht. ‘Ja, is goed.’

We verlaten de zaal als mijn telefoon gaat. Ik herken het nummer niet, zeg tegen Job dat ik hem wel volg, waarna hij knikt en vertrekt. Ik neem op.

‘Met Alexandra.’

‘Alexandra, met mij. Luuk Min.’

Ik moet me vasthouden aan de muur om niet te vallen.

2.

Maandag 4 juli
Familie Lachten
Demi Lachten

Marco ligt naast haar op bed, hij slaapt. Zijn blote borst gaat op en neer, hij ademt zwaar. Demi moet denken aan afgelopen nacht, het was een van de mooiste nachten die ze samen hadden beleefd. De telefoons waren uitgezet, er stond muziek op de achtergrond, samen zongen ze mee met *'I don't want to miss a thing'* van Aerosmith, waarna ze de liefde bedreven en hijgend en verstrengeld met elkaar in slaap vielen. Demi is al een tijdje wakker, kan de slaap niet meer vatten. Het is warm in de kamer, het raam staat open en de hor houdt de muggen tegen. Demi heeft alleen een boxershort aan. Ze raapt haar shirt van de grond op, trekt het aan en loopt de slaapkamer uit, naar de badkamer. Ze frist zich op, poetst haar tanden en kijkt naar zichzelf in de spiegel. Zijn haar borsten groter geworden? Ze fronst haar wenkbrauwen. Is ze zoveel aangekomen? Ze heeft ondanks de hittegolf gesport en ook niet meer gegeten dan normaal. Ze heeft wel stress gehad van haar werk en is nu gelukkig twee weken vrij. Ze wil helemaal niet aan haar werk denken, maar genieten van elke vrije dag die ze met Marco kan besteden. Demi loopt naar beneden en maakt koffie. Terwijl het apparaat pruttelt, zet ze de televisie aan en gaat op de bank zitten. Ze plaatst een hand op haar platte buik en kijkt om zich heen. Zou het? De wens om kinderen te krijgen is er altijd geweest, maar ze had nooit gedacht dat het daadwerkelijk zou gebeuren. Ze wil er niet te veel op hopen. Er is een reden dat ze niet eerder aan kinderen wilde beginnen. Demi denkt niet graag terug aan het verleden, heeft het er met niemand over, zelfs niet met Luuk of Marco. Niet vanwege de schaamte, maar omdat het geen fijne tijd was. Ze heeft het zover mogelijk weggestopt, om er nooit meer over te praten. Ze rekent terug naar haar laatste menstruatie, bijt op haar nagels en staart naar het beeldscherm voor haar. De woorden van de presentator komen niet bij haar binnen. Ze schrikt als er een hand op haar schouder wordt gelegd.

'Oh, sorry, ik wilde je niet laten schrikken,' zegt Marco.

Ze staat op. 'Geeft niet. Koffie?' Ze glimlacht.

‘Yes. Lekker. Kon je niet meer slapen?’

Ze schudt haar hoofd, zet de kopjes op tafel en het potje suiker. Marco heeft altijd suiker in zijn koffie. Het suikerpotje is bijna leeg, ziet ze. Ze moet nodig boodschappen doen.

‘Demi, waar zit je met je gedachten? Ik vroeg je wat je vandaag wil gaan doen?’

Demi kijkt naar buiten, het is vakantietijd, kinderen spelen op straat. Ze neemt een slokje van haar koffie, verbrandt daarbij haar gehemelte en zet het kopje weer op tafel.

‘Boodschappen doen.’

Marco fronst op zijn beurt zijn voorhoofd. ‘Boodschappen? Is dat je planning?’

Demi wrijft met haar duim en wijsvinger in haar ogen, heeft een moment nodig om tot zichzelf te komen. Rond deze tijd van het jaar komen er veel herinneringen naar boven.

‘Demi, gaat het wel?’

Ze wil hem net antwoord geven, als de deurbel gaat. Ze blijft zitten op haar stoel, kijkt naar de gesloten deur. Marco loopt zuchtend naar de deur, opent deze en begroet de bezoeker. Demi’s hartslag gaat omhoog als ze de stem hoort. Ze wil wegrennen, maar blijft als versteend zitten. Haar klamme handen liggen op de stoelleuning. Ze hoort twee paar voetstappen. Demi probeert het gal in haar keel terug te dringen. Ze kijkt op en ziet een bekend gezicht. Demi voelt de zweetdruppels op haar voorhoofd.

‘Dag zusje.’

3.

Maandag 5 juli

Café De Wereld

Luuk Min

Het is druk in het café tijdens lunchtijd. Dat verwacht Luuk ook, daarom heeft hij voor deze plek gekozen. Hij komt hier vaak voor of tijdens het werk om het een en ander op een rijtje te zetten. Luuk zit aan de bar, neemt een slok van zijn koffie. In zijn ooghoek ziet hij haar staan, Alexandra Braza. Luuk steekt zijn hand op, om aan te geven waar hij zit. Het is raar om Alexandra na vier jaar weer terug te zien. Aan de ene kant is ze veel veranderd qua uiterlijk, aan de andere kant lijkt ze nog sprekend op de sterke vrouw die hij had leren kennen. Die zaak laat hem nog altijd niet los, dat komt omdat hij er persoonlijk bij betrokken werd toen zijn nichtje Anna ook slachtoffer was geworden van dezelfde maniak. Het gaat stukken beter met Anna, ze heeft een lieve vriend en is verloofd, ze reizen veel samen. Hij spreekt zijn zus Samantha regelmatig en zij zegt ook dat het steeds beter gaat. Alexandra is van nature blond, maar na haar verkrachting heeft ze haar haren altijd donker geverfd. Het staat haar goed, vindt Luuk. Ze baant zich een weg naar hem toe, steekt haar hand naar hem uit. Alexandra is altijd beleefd, het maakt niet uit hoe vaak ze elkaar hebben gezien of gesproken. Ze gaat op een kruk naast hem zitten.

‘Bedankt dat je bent gekomen,’ zegt Luuk.

‘Het klonk alsof er haast mee was.’

De barman vraagt wat ze wil drinken, ze ziet de koffie staan van Luuk en besteld er ook één. Luuk ziet haar naar de omgeving kijken, scannend naar de uitgang. Hij weet dat veel slachtoffers van seksueel geweld dat doen, als gevolg van hun traumatische ervaring. Hij wil haar laten weten dat er niets te vrezen valt, maar hij weet dat het beter is om niets te zeggen. Ieder slachtoffer gaat er anders mee om, zo ook met zijn of haar posttraumatische stress stoornis. De maatschappij staat er nog niet helemaal voor open, zelfs niet nadat er een aantal bekende personen zijn opgepakt voor seksueel misbruik, zoals Ties Verduyn, een bekende cabaretier. Luuk pakt een envelop uit zijn zak en legt deze op de bar. Met grote ogen kijkt ze naar de envelop en daarna kijkt ze hem aan.

‘Hoe gaat het met je?’ vraagt Luuk.

‘Ik hou mezelf bezig,’ zegt Alexandra.

Ze praten over haar werk bij het Centrum Seksueel Geweld, totdat het gesprek stagneert.

‘Waarom staat mijn naam daarop, Luuk?’ vraagt ze wat huiverig.

‘Ik wil het je laten lezen.’ Luuk schuift de envelop naar haar toe, ziet haar twifelen. ‘Nee, het is niet van Sander,’ zegt hij zonder er doekjes om te winden.

Haar lichaam krimpt ineen bij het horen van zijn naam. ‘Van wie is het?’

‘Dat weet ik niet. Daar hoop ik een antwoord op te krijgen.’

Alexandra leest de brief zorgvuldig door, Luuk ziet haar ogen langs de geschreven woorden gaan. Iemand stoot tegen haar aan, ze schrikt ervan, excuseert zich en voordat Luuk iets kan zeggen, loopt ze naar het toilet. Ze probeert daarbij zo min mogelijk mensen aan te raken. Hij pakt de brief van de bar, neemt een slok van zijn koude koffie en vloekt. Dit had hij anders aan moeten pakken.

4.

Maandag 5 juli
Café De Wereld
Alexandra Braza

De misselijkheid wil maar niet weggaan. Mijn hart begint steeds sneller te kloppen en ik voel een paniekaanval opkomen. Ook mijn ademhaling wordt vlugger en oppervlakkig. Ik zit op het toilet, met mijn hoofd in mijn handen en probeer me op één punt te focussen. Het lijkt alsof ik dronken ben, maar ik heb al dagen geen druppel alcohol tot me genomen. Ik drink tegenwoordig sowieso veel minder. Ik heb geen drank nodig om alles een plekje te kunnen geven. Ik weet dat ik Luuk niet te lang alleen moet laten. Ik sta op, open de deur en begeef me naar de wastafel. Ik laat het koude water over mijn polsen stromen. Ik voel mijn hartslag rustiger worden. Ik moet mezelf herpakken en denk aan de therapieën die ik de afgelopen jaren gevolgd heb. Ik kan dit, zeg ik tegen mezelf in de spiegel. Ik wil niet meer vluchten voor het verleden. Ik kijk naar mezelf in de spiegel, mijn blonde haren heb ik nooit meer terug laten komen. Die persoon van vroeger is opgehouden te bestaan. Ik ben nu Alexandra, de brunette en ik laat niemand mij gek maken. Ik open de deur en keer terug bij de bar waar Luuk geduldig op mij wacht.

‘Gaat het?’ vraagt hij oprecht bezorgd.

Ik ga weer naast hem zitten. ‘Bedankt dat je dit wil delen.’

‘Ik weet dat het hard aankomt. Als er iets is waar ik je mee kan helpen, je kunt me altijd bellen, dat weet je.’

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘We proberen te achterhalen wie dit heeft geschreven en waarom.’

‘Mag ik er een foto van maken?’

Ik zie de twijfel op zijn gezicht, maar hij gaat toch overstag. Ik maak er een foto van, neem een slok van mijn koude koffie en bedank hem dat hij het mij heeft laten weten en zeg dat ik het waardeer.

5.

Maandag 5 juli

Familie Lachten

Demi Lachten

Terwijl ze haar tanden poetst, probeert ze niet aan het onverwachte bezoek van vandaag te denken. Haar natte haren plakken tegen haar gezicht en ze begint weer te zweten, niet alleen door de warmte, maar ook de spanning in haar lichaam. Ze spoelt de tandpasta weg met water en kijkt naar zichzelf in de spiegel. Ze herkent zichzelf niet meer en dat haat ze. Naar de buitenwereld is ze de sterke vrouw die haar tanden laat zien als het nodig is. Op haar werk kan ze zich niet permitteren om haar enige zwakte te tonen, maar thuis wel. Ze hoort Marco de ramen en deuren sluiten en naar boven komen. Demi had zich haar verplichte vakantie anders voorgesteld. Zonder stress, maar met een cocktail in haar hand, op het strand en even geen kopzorgen meer. De afgelopen jaren heeft ze tijdens haar werk veel gezien en meegemaakt, dat wil ze uit haar hoofd zetten.

‘Gaat het?’

Marco staat in de deuropening en kijkt haar ongerust aan. Het lukt haar nog net om een glimlach op haar gezicht te toveren.

‘Ja hoor, gewoon moe. Ik ga slapen.’

Marco laat haar erlangs en strijkt met zijn hand over haar schouder. Normaliter vindt ze dat niet erg, juist fijn om zijn handen te voelen, maar met de onverwachte komst van haar broer en de pijnlijke herinneringen die daarbij horen, trekt er een siddering door haar lichaam. Ze weet niet of Marco het merkt, maar hij zegt er niks van. Demi loopt naar haar kant van het bed, kijkt nog even naar haar telefoon en ziet dat ze is gebeld door Alexandra Braza. Demi's hartslag loopt op, terwijl ze haar ingesproken voicemail beluistert. De misselijkheid komt weer naar boven. Ze weet net op tijd de badkamer te bereiken en zakt door haar knieën voor de wc. Haar avondeten komt er in golven uit. Marco houdt haar haren vast en zegt iets wat haar misschien nog wel het meest angst aanjaagt.

‘Je moet een test doen, lieverd.’

‘Ik durf het niet,’ mompelt Demi als ze klaar is, haar mond afveegt en Marco aankijkt. ‘Wat als die negatief is?’

Marco pakt haar stevig vast. ‘Dan blijven we het gewoon proberen.’

‘Niet nu hoor.’

‘Wie zegt er iets over nu? Wil je dat?’

Demi schudt haar hoofd. Ze wil proberen te slapen, ook al gaat dat naar alle waarschijnlijkheid niet lukken. De stem van Alexandra echoot in haar hoofd, net als de stem van haar broer. Ze wil zijn naam vergeten. Stef.

Als jong meisje was hij haar held en wilde ze het liefst altijd bij hem zijn. Hij was drie jaar ouder en zoals het een echte broer betaamt, vond hij het soms vervelend dat zij overal mee naartoe moest. Haar ouders vonden dat niet erg, dan hadden ze hun handen vrij. Demi denkt terug aan die keer dat hij haar meenam naar het park, waar hij met vrienden had afgesproken. Ze waren allemaal ouder dan Stef, dus ze snapte niet wat ze van hem wilden, waarom ze daarheen gingen. Zij wilde naar de speeltuin, glijden van de glijbaan, schommelen tot ze misselijk werd, echt spelen. Stef vond daar niks aan, dat was al snel duidelijk. De sigaretten en flessen alcohol werden al gauw tevoorschijn gehaald. Demi verveelde zich stierlijk, wilde dat Stef haar weer naar huis zou brengen. Ze moest wachten, maar dat wilde ze niet. Op een moment dat niemand op haar lette, liep ze weg. Alleen wist ze niet hoe ze thuis moest komen.

Demi ligt op haar zij, met een hand op haar buik en kijkt naar een slapende Marco. Hij snurkt alsof er een heel bos gerooid moet worden. Normaal gesproken zou ze dit heel vervelend vinden, maar nu kan ze toch niet slapen en glimlacht ze erom. Het is inmiddels vijf uur, het begint al een beetje licht te worden. Ze pakt haar telefoon, om iets omhanden te hebben. Ze kijkt om, Marco wordt er niet wakker van. Ze opent WhatsApp en ziet dat Alexandra ook online is. Zonder twijfel stuurt ze een bericht.

Mijn jeugd is eigenlijk onbezonnen begonnen, daar heb ik zeker niks op aan te merken. Ieder jaar gingen we twee keer op vakantie, in de zomer en op wintersport. De zomers kan ik me nog goed herinneren, veel naar het strand of naar een klimduin, klimmen, klauteren, spelen tot we niet meer konden. Meestal mochten we vriendjes of vriendinnen meenemen. Mijn zus nam altijd de leiding als we met een groepje waren. Op een gegeven moment was ik dat zat en liep ik weg als we op het strand waren. Mijn ouders zochten me, net als veel andere strandgangers. Ik verstopte me vaak in de duinen, keek dan hoe wanhopig ze naar mij zochten. Stiekem vond ik deze dagen het leukst, als het niet om mijn zus draaide maar echt om mij. Als ik dan na een uur of wat tevoorschijn kwam, werden ze niet boos op mij maar op mijn zus. Zij had de verantwoordelijkheid om voor mij te zorgen en kon dat niet. Op wintersport werden we vaak bij elkaar gezet in een klasje. Ik was beter in skiën, dat wist ze en dat kon ze niet hebben. Als ik achter haar moest skiën, nam ik vaak al een bocht, zodat ik haar in kon halen. Ze klaagde dan bij de leraar, maar hij kon haar niet verstaan. Prachtig, vond ik dat. Als ze dit bij mijn ouders vertelden aan het avondeten, zeiden mijn ouders dat zij er maar een tandje bij moest zetten. Zo zijn er meerdere voorbeelden, die ga ik niet allemaal opschrijven. Of misschien ook wel, dat weet ik nog niet. Ik heb nu pijn en die lijkt maar niet over te gaan. De paracetamol werkt niet goed en ik durf mijn moeder niet te vragen of ik iets sterkers mag gebruiken. Ondanks alles wil ik wel een beetje helder blijven zodat ik kan bedenken hoe ik háár alles betaald kan zetten.

6.

Maandag 5 juli

Woning Alexandra Braza

Alexandra Braza

De tv staat aan, op de achtergrond hoor ik dat RTL Boulevard is begonnen. Ze hebben het over misdaadverslaggevers, over het onverwachte overlijden van een van hen en wat de gevolgen zijn voor zowel de misdadigers als degenen die er alles aan doen om ze te pakken. Ik luister met één oor, terwijl ik naar het scherm van mijn mobiel blijf staren. Ik kijk naar de afbeelding van die mysterieuze brief die aan mij geadresseerd is.

Ik neem een grote slok van mijn witte wijn, verslik me daar grandioos bij en zet mijn glas op de houten salontafel.

Het appartement waar ik woon is minder groot als mijn vorige. Het is knusser, met een grote loungebank en een enorme tv. Ik maak meestal gebruik van veel kaarsen, maar vanavond niet. Ik ben niet in de stemming. Het bericht van Luuk Min brengt me zo in de war en de woorden van die brief zijn hard aangekomen. Als Sander het niet heeft opgeschreven, wie dan wel? Er zijn maar een handvol mensen op de hoogte van elk detail van mijn verkrachting. Hoe weet de schrijver dit dan? Onbewust gaat mijn hand naar een groot litteken op mijn rechterarm.

‘Wie heeft Lucy Dam gezien?’ begint het nieuwe item op tv. Mijn hart maakt een sprong bij het zien van de foto van het vermiste meisje. Iedere dag hoor ik de berichten, iedere dag hoop ik dat er goed nieuws komt, maar de dagen strijken voorbij en nu na vijftientig dagen is het vijftienjarige meisje nog steeds niet terecht. Haar ouders hebben in de media om hulp gevraagd aan het publiek, maar tot op heden is hun dochter niet gevonden. Is ze weggelopen? Is ze ontvoerd?

Beelden van mijn eigen ontvoering flitsen voorbij. Nadat ik wist wie mij had mishandeld, werd ik door hem ontvoerd en gegijzeld op zijn boot. Het waren momenten die ik niet kon vergeten. Ik had verwacht dat ik het niet na zou kunnen vertellen. Gelukkig werd ik door Luuk Min,

Demi Lachten en het bijna voltallige politiekorps tijdig gevonden. De dagen daarna waren nog steeds wazig, alsof mijn lichaam het op dat moment op gegeven had. Ik weet nog wel dat mijn hele lijf stijf van de spanning stond, ik kon niet eten, niet slapen en was nog steeds bezig met het overleven.

Lucy komt weer in beeld. Ik neem de laatste slok van mijn wijn en zet de tv uit. Op dat moment krijg ik een berichtje van Luuk. Hij wil zich verontschuldigen en hij snapt het als ik niet mee wil helpen om dit op te lossen. Ik wil hem bellen en zeggen dat het niet erg is, maar dat is het wel. Ik wil het verleden achter me laten, maar ik realiseer me maar al te goed dat het nooit voorbij zal zijn. Ik open de foto van de brief en staar naar de tekst:

Alexandra Braza heeft over alles gelogen. Ze is geen slachtoffer. Ze vond het geil om zo geneukt te worden. Ze kreeg orgasmes tijdens de seks en kreunde als een hoer. Laat Sander Overe vrij of ik laat de video aan iedereen zien.

Ik bel niet naar Luuk, maar zoek het nummer van Demi. Zij heeft mij erdoorheen geholpen en ik heb haar hulp nu echt nodig. Haar telefoon gaat over, mijn hart zit in mijn keel en ik vecht tegen de opkomende tranen.

7.

Dinsdag 6 juli

McDonalds

Alexandra Braza

Het is niet mijn idee geweest om in de McDonalds af te spreken, maar het is wel een plek waar ik anoniem ben. Het is nog vroeg, er zijn niet veel mensen die een ontbijtje komen eten. Ik zit in een hoekje, heb uitkijk op de ingang en wacht totdat Demi verschijnt. Dat ik alles wil overzien, wie er komt en gaat, dat is nooit weggegaan. Het is een normale reactie als je PTSS hebt, ook al gaat het steeds beter met mij, dit moet ik blijven doen van mezelf. Het maakt me iets rustiger. Het is iets waar ik controle over heb. Ik neem een slok van mijn koffie en trek een vies gezicht.

Gadver, er zit geen suiker in. Ik neem de personen in me op die vlakbij zitten. Een oudere man is geconcentreerd zijn krant aan het lezen met een soort van ontbijt erbij. Een stukje verder zit een jong stel tegenover elkaar, ze praten en lachen hard om iets wat het meisje zegt. Ik gok dat ze rond de twintig jaar is, de man ziet er iets ouder uit met zijn stoppelbaard. Onwillekeurig doet hij me denken aan Sander. Ik weet dat hij het niet is, maar er is iets aan hem dat me angst aanjaagt. Hij kan me niks meer doen, blijf ik tegen mezelf zeggen.

Alleen nog in mijn nachtmerries, die ik regelmatig heb.

‘Goedemorgen,’ hoor ik Demi zeggen. Ik wil opstaan, maar ze gaat al tegenover mij zitten. ‘Is de koffie lekker?’

‘Ik heb wel eens lekkerder gehad.’

‘Starbucks is ook niet alles,’ grinnikt ze.

Ik glimlach. ‘Nee, dat klopt.’

We kijken elkaar een tijdje zwijgend aan. Ik weet dat het voor haar ook herinneringen naar boven brengt om mij weer te zien.

‘Je bent hulpverlener geworden,’ doorbreekt ze de stilte.

Ik knik. ‘Ik wil mensen bijstaan die hetzelfde hebben meegemaakt als ik.’

‘Dat doe je echt heel goed. Ik heb een video van je gastles gezien. Ik ben trots op je.’

Haar woorden raken me. Het woordje video brengt me terug naar het moment die middag waarop mijn leven voorgoed veranderde. Ik slik de brok in mijn keel weg.

‘Ik moet je iets laten lezen.’ Ik pak mijn telefoon en toon haar de brief die Luuk aan mij heeft laten zien. Ik zie haar gezichtsuitdrukking veranderen van verbaasd naar boos.

‘Is er een video?’

‘Ik weet het niet. Demi, wie zou dit kunnen zijn? Waarom stuurt iemand dit naar Luuk? Vier jaar later!’

Demi zucht, geeft de telefoon weer aan mij. ‘Je vertelde toen dat er alleen foto’s van zijn gemaakt.’

‘Ja, en ik blijf daarbij.’

‘Wie weet er van deze brief?’

‘Luuk, jij en ik. Ik wil niet dat dit openbaar gemaakt wordt.’

Een gewelddadige verkrachting is al een traumatische gebeurtenis, maar een getuigenis afleggen in een volle rechtszaal kan ook veel mentale schade veroorzaken. Ik heb er veel over gepraat, om die gebeurtenis een plekje te kunnen geven. Ik vertel het ook altijd in mijn lessen, wat het met een mens doet om tegenover de dader te staan, je verhaal te doen en als het daarna in elke krant staat en op alle nieuwssites. Ieder detail is ontleed en behandeld, iedereen kan nog steeds online opzoeken wat er is besproken tijdens de rechtszaak. Voor het OM ben je op dat moment een nummer, voor de advocaat een zaak en voor het publiek een attractie. Ik denk zelf dat zoiets nooit gaat veranderen, zeker niet met zaken die veel publiciteit krijgen, zoals de zaak met de Amsterdamse serieverkrachter. Er gaan nu zelfs geruchten rond dat ze er een film over willen maken. Ik wil daar niets mee te maken hebben. Ik kijk naar Demi, die al de hele tijd haar handen op haar buik heeft, alsof ze iets wil beschermen. Ze heeft me ooit verteld dat ze de wens koesterde om moeder te worden, maar dat het nooit was gelukt. Ik durf het haar niet te vragen, omdat het nogal persoonlijk is. Ze ziet me kijken en glimlacht.

‘Ik moet nog een test doen, maar Marco weet het al zeker.’

‘Gefeliciteerd,’ zeg ik, en dat meen ik uit de grond van mijn hart.

Demi schudt haar hoofd. ‘Ik ben nog met andere dingen bezig.’

Ik snap wat ze bedoelt. De zedenzaken stapelen zich heel snel op.

‘Het werk stopt nooit.’

‘Nee, dat ook niet.’

Ik merk dat haar houding gesloten wordt. Er speelt nog iets, maar ik kan er mijn vinger niet opleggen. Wat is er met haar aan de hand? Ze krijgt een appje binnen en ik zie aan haar gezicht dat het haar angst aanjaagt. Dat heb ik nooit eerder bij haar kunnen ontdekken.

‘Sorry, maar ik moet gaan. Is het goed als ik je later bel? Dan bespreken we die brief nog eens. Ik vind het echt heel erg rot voor je.’

Voor ik iets kan zeggen, laat ze me alleen en blijf ik verbouwereerd achter.

8.

Dinsdag 6 juli

Woning Stef

Stef Lachten

Hij blijft haar naam neuriën, alsof het niet uit zijn hoofd gaat. 'Oh Lucy, Lucy, Lucy.'

Ze zegt alleen niets meer terug. De realiteit komt weer bij hem binnen.

Aan de ene kant is dat jammer, want hij had het wel goed met haar kunnen vinden. Tot op zekere hoogte dan. Het was zonde dat het al zo snel afgelopen was met haar. Ze weegt bijna niks, ook niet nu ze dood is. Stef loopt zijn schuur binnen en hij hoort meteen dat de varkens op hem zaten te wachten.

'Ja, hier is jullie snack.'

Hij gooit het lichaam in het hok van de varkens en meteen beginnen ze aan het jonge meisje te knabbelen. Het zou een paar dagen duren voor ze alles hebben opgegeten, tot de tanden in hun stront te zien zouden zijn en dat was het. Niemand zou ooit nog een spoor van haar vinden. Hij had één keer een grove fout gemaakt, dat zou hem niet nog een keer gebeuren. Tevreden kijkt Stef toe totdat zijn telefoon begint te rammelen. Hij wil niet gestoord worden, wil van dit laatste moment van Lucy genieten. Het is toch een definitief afscheid van zijn meisje, waar hij zoveel zorg voor heeft gedragen. Hij heeft haar uitgekozen, meegenomen en verzorgd tot het genoeg was. Hij liet nooit iemand gaan. Behalve die ene keer. Stef heeft dat rechtgezet, maar weet dat hij nog steeds op zijn hoede moet zijn. Hij laat de varkens hun werk doen, sluit het hok af en loopt op zijn gemak naar zijn woning. Hij zingt haar naam, fluit een melodietje dat hij altijd voor haar zong voordat ze ging slapen. Hij weet dat ze er nu niet meer naar kan luisteren, hij heeft het zo vaak voor haar gezongen. Stef loopt naar zolder, waar een extra kamer is gecreëerd.

Dit was eveneens een kamer waar hij zich voorbereidde op de komst van een nieuw familielid en dat was bijna weer zover. Hij voelt de opwinding door zijn hele lichaam stromen, wil dat gevoel nog even vasthouden. Stef pakt zijn telefoon en belt het nummer terug.

‘Ja, ik bel voor Alexandra Braza. Dat klopt. Ik wacht wel.’